

Swingstyrke 7 / Jørgen Hallin-Olsen

Jazzorkestret Swingstyrke 7 blev etableret i august 1975. Jørgen Hallin-Olsen og Niels Stuart har været med lige fra begyndelsen, Jens Chr. Søndergaard indtrådte i 1979, og Ole Kock Hansen har ved mange lejligheder været at finde bag tangenterne.

En række andre fremragende musikere har medvirket gennem årene, og den samlede kapacitet er, når orkestret her i 2007 går på scenen, fortsat uformindsket: Niels Stuart, Jens Chr. Søndergaard, Anders Jacobsen, Ole Kock Hansen, Jørgen Hallin-Olsen, Hugo Rasmussen og Aage Tanggaard.

Band'et bliver optaget ved en koncert hos Bilhuset Taastrup A/S den 26. april 2007, og det er hensigten, at musikken fra denne indspilning udkommer på CD (volume 2) senere på året.

Det er på sin plads at erindre nogle af de andre musikere, der hen ad vejen enten ved særlige anledninger eller i længerevarende perioder har bidraget til at sætte damp under kedlerne i Swingstyrke 7:

Trompet: Wild Bill Davison, Thad Jones, Poul Christian Nielsen
Basun: Eddie Bert, Richard Boone, Eddie Pless, Bjarne Thanning
Klarinet: Gunnar „Siljabloo“ Nilsson
Sax: Finn Andersen, Paul Quinichette, Sahib Shihab
Piano: Kenny Drew, Hans Fjeldsted, Poul Godske, Hans Kjærby, Horace Parlan, Mogens Petersen
Bas: Morten Ankerfeldt, Marc Davies, Peter Hansen, Bjørn Loudrup
Trommer: Mikkel Find, Svend Erik Nørgaard, Kresten Osgood, Preben Petersen, Bjarne Rostvold, Ed Thigpen
Arrangør: Hans Kjærby, Billy Moore, Jens Christian Søndergaard, Ernie Wilkins

- ja, selveste Dexter Gordon mødte en nat op i Montmartre, ville høre orkestret spille blues, insisterede på selv at spille med og var ikke til at standse igen.

Dertil fortæller Jørgen om en aften, hvor band'et optrådte i Slukefter i Tivoli: *Da jeg som den første ankom, bekendtgjorde Anders Stefansen: „Du får solist på i aften!“ Javel, svarede jeg, hvem er det? „Ja, du kan jo gå ind at se, han sidder allerede derinde“. Da jeg kom om bag scenen, sad selveste Clark Terry og ventede. Vi hilste på hinanden, talte lidt om repertoiret, og Clark spurgte, hvornår han skulle træde til? Det ved jeg ikke, svarede jeg, det skal du da selv bestemme – for eksempel kunne orkestret indlede med tre numre, hvorefter du bliver præsenteret og kommer ind?*

Vi havde ikke spillet mere end et halvt kor af første nummer, In a Mellotone, før end Clark råbte ud til mig: „Hey man, tror du, at jeg vil nøjes med at sidde herinde og høre på det – no way!“ – hvorefter han kom tumlende ud på scenen med trompet og fluegelhorn. Den aften blev det den længste udgave af Take the A Train, jeg nogen sinde har spillet - Clark Terry og Richard Boone sprudlede og fik publikum op at stå på stolene! Bagefter fik jeg et ordentligt knus af Clark, som sagde „Aaaahhhh, there's nothing like this old shit!“

Med den kommende og den her foreliggende CD er det hensigten at pege på en enestående, men alt for upåagtet, indsats i dansk jazz. Swingstyrke 7 indspillede en enkelt - og for længst udsolgt - LP tilbage i 1979, og siden hen har alle andre optagelser måttet nøjes med at samle støv i diverse arkiver.

Det er imidlertid lykkedes at finde lydsiden fra tre forskellige sessions i DR-regi. Musikken derfra er nu tilgængelig på denne CD – hvilket Swingstyrke 7 i allerhøjeste grad har fortjent, og hvilket alle vi andre må glæde os over at få lov til at opleve. Der har stået alt for lidt blæst om den gedigne musik, som orkestret med aldrig svigtende ildhu har præsenteret for sit publikum.

Én ting er musikken, en anden, at der også kræves en god portion administrativt arbejde. Den person, der har koncentreret sig stærkt om at holde sammen på orkestret og det ufravigelige musikalske sigte (Count Basies smågruppelyd fra 1962) er Jørgen Hallin-Olsen - en beskeden mand, der ufortøvet tillægger sine kolleger al ære for de opnåede resultater. Der har bestemt også været, og er fortsat, nogle hjemlige jazzhjørnестene med i band'et, men det organisatoriske slid er nu ikke at forklejne.

Med denne indsats in mente berettes, i store træk, her i booklet'en om Jørgen Hallin-Olsens saga, medens selve orkesterhistorien og oplysninger om de nuværende medlemmer vil følge i volume 2.

Jørgen Hallin-Olsen blev født den 25. september 1925 i Holbæk, hvor han som 14-årig på-begyndte uddannelse som møbelsnedker. Fik som dreng indsigt i musikbegreberne ved hjælp af lidt harmonikaspil, men det var dog guitarklangene, der via radioudsendelser og grammofonplader gjorde størst indtryk og bed sig fast.

Den tids store danske guitarister som Svend Hauberg, Helge Jacobsen, Børge Ring og Jørn Grauengaard udgjorde forbillederne. Jørgen lærte sig selv at spille i krigsårene 1940-45 og anskaffede i 1944 en god Barslev guitar.

En aften samme år havde Peter Rasmussens orkester engagement i jazzklubben på Hotel Postgården i Kalundborg, hvor Jørgens far stod for den påkrævede brandvagt. Dette bevirkede den lille fordel, at Jørgen sammen med en ven på nærmeste hold bag sidetæppet kunne overvære orkestrets optræden – med næsten åben mund i bar benovelse over de fremragende musikeres formåen.

Bassisten Christian Jensen havde observeret de to knægtes ivrige nysgerrighed, og da han efter koncerten trådte ud fra scenen, bemærkede han: „Javel, de unge mennesker spiller måske?“ „Ja, joh . . . sådan da!“ „Og hvordan går det så?“ spurgte Jensen. „Ikke så godt, der er ingen her i Kalundborg, der kan lære os det nødvendige!“

Jørgen bekendtgjorde, at han forsøgte sig på guitar, hvorefter Christian Jensen forklarede sagen for Svend Hauberg, der netop også var ved at forlade scenen. På dennes efterfølgende spørgsmål fik Jørgen fremstammet, at han frygtelig gerne ville lære Haubergs egen guitar-intro til „Lady Be Good“ fra Asmussens indspilning (for Odeon i december 1940). Derpå tog Hauberg sin Epiphone guitar, satte sig ned, og viste i samfulde 25 minutter Jørgen, hvordan han selv greb tingene an.

Bagefter henvendte Hauberg sig til faderen: „Hør, Olsen, jeg vil da gerne se knægten en gang om ugen inde hos mig!“. Det var der uheldigvis hverken tid eller penge til på grund af lærepladsen, som skulle passes.

Jørgen blev dog hurtigt, endnu under krigen, aktiv musiker. Efter læretidens afslutning arbejdede han fra juni 1945 hos A/S Skandinavisk Møbelværk i sin fødeby, men tog i januar 1946 ansættelse som polerer hos Baungaards Pianofabrik i Linköping, Sverige.

I Linköping observerede Jørgen Hallin en dag harmonikaspilleren Arne Berglin og hans folk komme traskende gennem sneen med deres instrumenter på en trækvogn. Efter at have talt lidt med dem, blev han inviteret hjem til Berglin næste aften. I løbet af samværet blev han indlemmet i Berglins band og tjente ekstra 25 kroner om dagen - en fin hyre, væsentlig mere end indtægten som møbelsnedker.

Hallin fik hurtigt anskaffet en svensk Levin De Luxe guitar, især fordi han samtidig havde mulighed for at sælge sin Barslev guitar til en fordelagtig pris. I broderlandet forefandtes der i øvrigt et væsentligt større udvalg af gramfonplader end hjemme, og fra disse stiftede han bekendtskab med de amerikanske swing-orkestre – specielt Charlie Christians rytmespil med Benny Goodmans Sextet vakte uhyre interesse hos Jørgen, der fandt, at netop denne guitarfunktion lå hans hjerte nærmest.

Efter perioden med Berglin var Jørgen Hallin et stykke tid med Rolf Lindell, og i 1951 startede han egen kvartet med violin, klaver/vibrafon, guitar og bas, hvor man lagde stilen an efter Svend Asmussens band – også hvad angik de tre-stemmige vokalindslag. I de første tre år spillede kvartetten om vinteren i Restaurant Lorry, Linköping, og om sommeren på Grand Hotel i Mölle på Kullen. I 1954 forsvandt Levin De Luxe'n ud af billedet, og af rene og skære modehensyn afprøvedes flere forskellige guitarer – bl.a. en Levin De Luxe med cut-away og en lækker hel-akustisk Gibson fra 20'erne, men Jørgen endte med en moderne elektrisk forstærket Gibson uden klangbund.

Engagementerne og turnéerne greb om sig, og Jørgen kunne dermed ikke altid overkomme også at passe sit borgerlige erhverv ved siden af. I 1954 opnåede gruppen engagement på en enkelt tur over Atlanten med Svenska Amerika Liniens m.s. Stockholm – man afgang 21. juni fra Göteborg, og sejladsen varede ni døgn til New York via Canada. Dette førte til flere måneders hyre-kontrakter afvekslende med landbaserede engagementer. I sommeren 1955 var band'et på Grand Hotel i Mölle med den danske bassist Thrond Svennevig i rækkerne.

I januar 1956 levede kvintetten som konger og spillede café- og danse-musik på det rederi-relaterede Hotell Atlantic, Stavanger, Norge. Derefter gik man den 2. februar 1956 ombord på m.s. Stockholm, der nu sejlede på den direkte New York-rute. Om sommeren havde Jørgen ny kvintet på Hotell Skagerack i Strömstad, hvorefter han nogle måneder opholdt sig i Danmark. Da tidspunktet for endnu et af engagementerne med SAL indtraf senere på året, blev kvintetten fløjet til New York. I mellemtiden var m.s. Stockholm nemlig blevet trukket på værft hos Bethlehem Steel Shipyards, Brooklyn, efter en kollision den 25. juli 1956 med m.s. Andrea Doria. Hele stævnen skulle udskiftes, og efter reparationen stak man i oktober-december ud på Vestindiens-krydstogt til Cuba, Havanna, Tahiti og Bermuda. Orkesterbesætningen var foruden Jørgen nu Kjeld Plass, violin/vibrafon/piano. Erik Schultz, piano/vibrafon. Jens Ringtved, bas, og Jan Willemoes, trommer.

Den svenske presse var flink til at skrive om gruppens succes, og Jørgen måtte lægge navn til det „jättepopulära band“ (der i disse år alt efter situationen vekslede mellem 3-6 mand) som både Olsen, Olson, Olsson, og endda Jörik Ohlsson

Under de mange besejlinger af New York var Jørgens landture usvigeligt gået til the Jazz Corner of the World, „Birdland“. Svenska Amerika Liniens skibe anløb Pier 97 for enden af West 57th Street, så der var ikke langt ned til „Birdland“ på 1678 Broadway (et par gader vest for 52nd Street, der havde været det tidligere jazzcentrum i New York).

Her havde Count Basies orkester med den legendariske guitarist Freddie Green fast base mellem turnéerne. Greens store guitarlyd og elegant fjedrende og fremadrivende akkompagnement overbeviste Jørgen om, at han måtte have sig en guitar magen til Freddie's, nemlig en Gretsch, model Eldorado. Dette ville tillige overflødiggøre den upraktiske, ja faktisk uønskede, forstærker, som det var nødvendigt at anvende sammen med Gibson-guitaren.

Men sådan en guitar fik man ikke uden videre fat i, og det blev fortsat kun til ihærdige studier af Gretsch-annoncer i „Down Beat“ og lignende tidsskrifter.

Ved udgangen af 1955 tog Jørgen bopæl i København, men turnerede fortsat i Sverige - i januar-maj 1956 som Jørgen Olsens Orkester på Grand Central Hotellet i Gävle. Om sommeren som Jörgen Olssons Kvartett på Blanchs Restaurant, Stockholm, og på Brunnsshotellet i Rönneby sidst på året. Jørgen spillede lejlighedsvis også bas.

Derpå blev møbelsnedker Olsen igen aktiv indenfor sin gamle metier samtidig med at han spillede i Peter Adelvarlds Kvintet i Adlon. Omkring 1957 byttede Jørgen sin daværende Gibson med en anden Gibson (Les Paul model) stadig med forstærker, hos John Hartvig i Studiestræde. Forstærkeren var dog blevet en mærkbar transportbyrde, og var ej heller den ideelle løsning lydmæssigt set.

På et tidspunkt indgik Jørgen i en trio under ledelse af advokat/pianist Jørgen Simonsen og med Julius Wulff på bas, og var igen – denne gang med Norske Amerikalinjens m.s. Stavangerfjord og m.s. Oslofjord - på New York-ruten. NAL anløb Pier 42 i Hudson River ved Morton Street, lige nord for Holland Tunnel, hvorfor der nu var lang vej op til „Birdland“. Det var begrænset, hvor mange penge Jørgen kunne bruge på sine musikstudier, så af og til blev spadsereturene noget af en fysisk præstation: *Efter at jeg en aften langt ud på de små timer, med kun få dollars tilbage, havde gået og gået for at komme tilbage til båden, dumpede jeg undervejs ind på en bar for lige at få en forfriskning – og tænk, der spillede Red Norvo og Tal Farlow, hvilket naturligvis forsinkede mig yderligere. En anden sen nat kom jeg ind et sted, hvor Erroll Garner sad og spillede – ja såmænd, der lå den ene fælde efter den anden på tilbagevejen!*

Jeg hørte meget jazz nede i Radio City Hall, og en aften var der trumpet jam battle på „Birdland“: Dizzy Gillespie, Miles Davis og Chet Baker - dér måtte stakkels Baker nedbøjet forlade scenen.

I kortere perioder røg musikken på hylden. Imidlertid genopstod Simonsen/Wulff/Hallin trio, idet der bød sig fast engagement i Natklubben Tropicana i Teaterpassagen.

Da dette job ophørte, kom Jørgen med Otto Franckers Kvartet (piano, guitar, bas og trommer). Denne havde rigeligt at bestille, og var blandt andet travlt beskæftiget med at akkompagnere sangere som Gustav og Jørgen Winckler, Grethe Sønck, Preben Uglebjerg og Grete Klitgaard, hvoraf en hel del foregik i studierne hos DR.

Dette sidste var nu ikke altid lykken: Der skulle spilles efter nedskrevet musik, hvilket ikke var Jørgens store force - han sigtede i langt højere grad på at skabe et særligt elastisk og rytmisk nærvær i samklang med bas og trommer. Det kom endda så vidt, at Jørgen et par gange måtte forlade studiet og græde sine modige tårer udenfor, men Francker fik dog altid gydt olie på vandene.

Man optrådte også i Restaurant Giraffen, der lå i Palladium Biografen ved Tivoli. Francker fik den idé at spille med to guitarer og engagerede derfor tillige Frits von Bülow. Frits (sologuitar) og Jørgen (rytme) fik etableret en yderst vellydende rytmesektion.

Efter Francker-tiden var Jørgen i to år ca. 1959-60 medlem af Ib Renards Orkester, der spillede i Tivolis Taverna om sommeren, og i Restaurant Prater (sommerlukket) på Nørrebro i vinterhalvåret.

I orkestret sad, foruden Renard selv på tenorsax, Kjeld Plass, violin/vibrafon. Ole Nezer, piano. Poul Erik Jensen, bas/trompet, og Joe Dawkins, trommer. Grete Klitgaard var ofte sangerinde – og man havde direkte udsendelse i radioen en gang om ugen.

Under et ophold imellem engagementerne i Prater og Taverna (formentlig efteråret 1959) dannede Jørgen atter trio og sejlede påny med m.s. Stavangerfjord til New York. Aldrig så snart lå skibet ved kaj, før Jørgen i fuldt firspring var på vej op til „Birdland“.

Jørgen beretter selv: *Denne aften tog jeg endelig mod til mig – gik ind i garderoben, og styrede direkte hen til Count Basie: „God dag, undskyld jeg forstyrrer . . .?“ „Du forstyrrer overhovedet ikke,“ afbrød Basie, „hvor kommer du fra?“ „Jeg kommer fra Danmark, og øh . . .?“ „Vil du ikke have et glas isvand,“ sagde Basie, „ . . . og hvad laver du så her i New York?“ „Ja, jeg er musiker og spiller ombord på Stavangerfjord, og jeg ville frygtelig gerne tale med Freddie!“ „Yes, of course – han er lige ude at telefonere, er tilbage om et øjeblik. Vil du ikke have en kop kaffe?“*

Jeg fik isvand og kaffe, og lidt efter kom Freddie Green ind. The Count nikkede straks til ham og pegede på mig: „Hey, Freddie, du har besøg fra Copenhagen, you know!“ – ret morsomt, for jeg var jo den eneste hvide i lokalet.

Alle gutterne fra orkestret sad og sludrede derude bagved, Thad Jones nede for enden af et langt bord. Da Thad mange år senere spillede med Swingstyrke 7, fortalte jeg ham om mit besøg dengang – og Thad lyste helt op og svarede: „For pokker, var det dig, Jørgen?“

Vel, Freddie løftede øjenbrynene og så mig an – vi udvekslede lidt guitarsnak, og til sidst fik jeg sagt, at jeg specielt var ude efter en guitar som hans, fordi rytmeguitar-spillet var min store lidenskab. Og at jeg ikke havde så mange dage i New York.

„Aha, kun rytme? Det finder vi straks ud af! Come along!“ sagde Freddie meget beslutsomt. Derefter rejste han sig – jeg husker af en eller anden grund endnu helt tydeligt, at klokken var 23.45 – gik ud til telefonen, drejede et nummer, og sagde: „Hi, Phil, this is Freddie . . . all right, tomorrow at 10.30. See you!“

Da han havde lagt røret, så han på mig: „Now, listen Jorn - vi mødes i morgen kl. 10.30 ovre i Brooklyn hos Gretsch Company.“ Thanks a lot, det er virkelig elskværdigt af dig, sagde jeg til Freddie og gjorde klar til at trække mig tilbage. „Haven't you forgot something?“ spurgte Freddie let indtrængende. Øh, jeg håber sandelig ikke, at jeg har været

utaknemmelig eller uhøflig?, stammede jeg. „No, not at all – men den står dér,“ sagde Freddie og pegede - og så fik jeg oven i købet lov til at afprøve hans egen guitar.

(Gretsch blev stiftet i 1883 og grundlagde sin indledende store succes på salg af banjoer. Økonomien fulgte med, og i 1916 samlede firmaet værksteder, fabrikker og kontorer i én enorm 10-etagers bygning (i dag ombygget til beboelse), ligefrem navngivet Gretsch Building, på Broadway Avenue 60 i Brooklyn, lige syd for Williamsburg Bridge ud mod East River).

Næste morgen mødtes vi hos Gretsch, hvor Freddie præsenterede mig. Jeg troede jo, at man kunne få lov til at se og prøve sådan en guitar, men nej, sagde direktøren: „Freddies guitar – det er en model, vi kun bygger på bestilling, og det tager et års tid!“ Hvad så med pengene, stønnede jeg? „Den koster 580 dollars,“ svarede direktøren – han og Freddie stod sågar og smågrinede lidt af mig. Jamen, det kan ikke nytte noget, jeg har kun 260 dollars her i tegnebogen – så mange penge kan jeg ikke klare her, måtte jeg opgivende konstatere. „Det er overhovedet ikke noget problem“, sagde direktøren, „vi har en agent i Danmark, Einer Christiansen, i en by, der hedder noget lignende som Vordingborg (Musikhuset, Algade 23). Vi sender guitaren over til ham, når den er færdig - og så kan du betale direkte til ham!“

Jeg var noget målløs efter den samtale - på intet tidspunkt havde jeg set bare et billede af, hvad det helt nøjagtigt var, jeg havde købt. Bagefter gik Freddie og jeg hen på en lille café i nærheden og fik os hver et glas appelsinjuice – og sidenhen har vi selvfølgelig tilbragt tid sammen, hver gang Basies orkester besøgte København.

Efter 11 måneder ringede Einer Christiansen og meddelte, at nu var min guitar kommet. Jeg kørte ned til Vordingborg – det var jo et stort og spændende øjeblik, da jeg trådte ind i forretningen og så guitaren ligge dér i kassen, stadig pakket ind i plastic. Men den var verdens ottende vidunder, og det rygtedes hurtigt, hvad jeg havde erhvervet mig. Alle ville straks høre nærmere, ja, Jørn Grauengaard ringede endda og ville låne den til en studieindspilning.

(Helt nøjagtigt fik Jørgen leveret en Gretsch guitar, 18" Eldorado Model Number 6040, og Serial Number 37504 – dette sidste beviser, at guitaren er bygget i 1960).

I 1961 entrede Jørgen Simonsen/Jørgen Hallin-Olsen/Julius Wulff trioen på ny m.s. Oslofjord på et forårskrydstogt til Nordkap og Fjordlandet, hvor man passerede Polar-cirklen den 16. juni. Hele engagementsperioden løb fra 1. maj til 31. august 1961, med afvekslende besætning under Jørgens ledelse. Diverse andre små-engagementer gled over i en ret så populær underholdningsform, hvorfor Jørgen stak til Sverige og en tid havde egen trio på Strand Hotel i Stockholm, men også var godt og vel et år med sangeren Jørgen Sixhøj med blandt andre violinisten Poul Olsen og bassisten Preben Fahnøe.

Derefter svandt engagementsmulighederne ind. Efter sammen med Simonsen og Wulff at have medvirket fast i DR-programmet „De nynner, vi spiller“, tog Jørgen igen fat med sav og hammer på fuld tid. Spillede derefter udelukkende sporadisk ved fester og lignende. Besøgte også i halvandet år familie i Alaska (hvor der var masser af arbejde for en dygtig snedker), og hvor Jørgen tilbragte mange måneder i Alaskas ødemarker med lakse-fiskeri og caribou-jagt.

Guitaren kom stort set ikke frem af kassen i en længere årrække.

I forbindelse med at trompetisten Ole Stolle i august 1975 dannede eget orkester, blev Jørgen Hallin-Olsen opfordret til at indtræde dér af sin gamle ven, bassisten Bjørn Loudrup, som var med hos Stolle. (Bjørn Loudrup havde i øvrigt lært at spille af Jørgen Sennenvoldt, der 1961-65 var medlem af Jonny Campbells Sextet).

Jørgen var, som følge af sin lange inaktivitet, noget skeptisk, men blev overtalte til påny at stemme guitaren og slutte sig til de andre menige medlemmer: Eddie Pless, basun. Niels Stuart, fløjte og tenorsax. Hans Kjærby, piano, og hhv. Niels Bødker eller „Skæve“ Per Nielsen, trommer. Efter et natligt møde inde i Vingården på Nikolaj Plads og et job oppe i Nivå Jazzklub blev grunden til Swingstyrke 7 lagt - det var dog stadig Stolles orkester, men ikke så længe endnu.

I sommeren 1976 fik Ole Stolle nemlig et tilbud, han ikke kunne sige nej til. Papa Bues Viking Jazz Band søgte fast trompetist, og Stolle lod sig indrullere hos Papa fra den 1. august 1976 – hvilket de andre orkestermedlemmer lidt til deres overraskelse måtte læse om i avisen.

En kort overgang var orkestret ved at gå i opløsning. Efter opfordring påtog Jørgen Hallin sig hvervet som ny orkesterleder - ud fra den ene, men ikke ringe, kvalifikation, at han var den ældste og mest erfarne i gruppen.

Swingstyrke 7 biografi 1975-2007

Som omtalt i noterne til volume 1 dannede trompetisten Ole Stolle i august 1975 eget band. Efter en inaktiv periode sidst i 60'erne udviklede Stolle sit trompetspil til et særdeles kompetent niveau med øre for den traditionsbundne lead-funktion (à la Louis Armstrong og Buck Clayton) i det kollektive ensemble således, at de andre blæsere kunne fylde ud omkring denne. Som solist fandt han efterhånden en personlig stil, og udfyldte med stor autoritet sin rolle.

Niels Stuart: Ole Stolle og Eddie Pless var udtrådt af swingorkestret Rokke-Pyh for at gå andre veje. De kunne ikke blive enige om, hvem der skulle være kapelmester. Så raflede de om det, og Ole Stolle tabte – hvorfor han måtte påtaget sig hvervet.

Orkestret spillede en del i provinsens jazzklubber (f. eks. Jazzclub St. Louis, Vordingborg, og Jazzklubben Cornetten i Rottefælden, Svendborg) samt Vingården på Højbro Plads og Vognporten i Magstræde med følgende besætning: Ole Stolle, tpt. Eddie Pless, trb. Niels Stuart, ten/flt. Hans Kjærby, pno/arr. Jørgen Hallin-Olsen, gtr. Bjørn Loudrup, el-bas, og Simon Koppel, dms.

Jørgen Hallin-Olsen kom til som sidste mand hos Stolle, anbefalet af bassisten Bjørn Loudrup, der også en tid havde været med i Rokke-Pyh. Helt fra begyndelsen i 1975 formede Stolles Orkester sin lyd efter Count Basies Impulse-indspilninger med lille gruppe fra marts 1962, en moderniseret udgave af de berømte Kansas City Seven optagelser fra 30'erne og 40'erne.

Stolles band rummede netop de to mest udprægede stilkendetegn indenfor egne rækker: Jørgen Hallins akustiske guitar-akkompagnement (à la Freddie Green) og Niels Stuarts eminente fløjte- og tenorsaxspil (à la Frank Wess).

Sidst i april 1976 drog orkestret til Dunkerque og den 1. maj udstedtes diplom på en hæderfuld andenplads i Festival International de Jazz de Dunkerque indenfor 'catégorie traditionnelle'.

Desuden huskes et par aftener i Vognporten med den amerikanske basunist Eddie Bert og den svenske klarinettist Gunnar 'Siljabloo' Nilsson, hvor også Jørn Elniff trådte til og leverede et meget lydhørt spil med brushes.

Imidlertid fik Ole Stolle i sommeren 1976 tilbud om at indtræde i Papa Bue's Viking Jazz Band. Det havde en tid lang ligget i luften, at Bues orkester igen ønskede en fast trompetist. Efter at Finn Otto Hansen sidst i 1971 udtrådte med henblik på at forny sit musikalske sigte, havde flere danske og udenlandske trompetister medvirket. Denne løsning tilgodeså i det lange løb ikke det velkendte image, især fordi orkestret oftere måtte tilpasse stil og repertoire efter trompetisterne i stedet for, at det omvendte var tilfældet.

Allerede inden den reelle forespørgsel blev fremsat, havde Stolle ganske givet en anelse om, at han var kandidat til den ledige blæserfunktion, skønt han ikke desto mindre udtalte: "Jeg vil helst spille swingmusik, men kunne for ærens skyld da godt tænke mig at få tilbuddet."

Papa Bues orkester havde efterhånden fundet takten rent økonomisk set. På dette tidspunkt book'ede klarinettisten Jørgen Svare orkestret, der havde oparbejdet en pæn, sikker månedlig indtjening. Denne blev endnu mere attraktiv, da bassisten Jens Sølund fra 1985 tilrettelagde et velovervejet og metodisk salgsarbejde. Sammen med orkestrets gode omdømme sikredes derved en række lukrative engagementer og turnéer, såvel i Danmark og Europa som USA og Asien.

I sidste ende kunne Stolle selvsagt ikke få over sit hjerte at afvise den ovenud fristende mulighed, så meget mere som han gerne ville leve af musikken. Han slog til fra den 1. august 1976 - hvor den amerikanske kornettist 'Wild Bill' Davison takkede af efter 2½ år – og sad derefter 19 år i Bue's orkester.

Stolles Orkester spillede sit sidste job (arrangeret af Københavns Kommunes Jazzmobile) den 26. juli 1976 i Amagercentret og senere på aftenen afsluttedes på Israels Plads.

I en kort overgangsfase var band'et ved at gå i opløsning, indtil Jørgen Hallin påtog sig hvervet som leder.

Niels Stuart: Ole kunne ikke rigtig få sagt til os andre, hvordan landet lå, men til sidst var de verserende forlydender så vedholdende, at de ikke længere kunne overhøres. "Jeg skal kun være med Papa Bue et år", forsikrede Ole os, "så I kan godt fortsætte som Ole Stolles Orkester." Vel, der var ikke noget at sige til, at han gerne ville have fast og velbetalt arbejde – men jeg var nu ked af, at Ole forlod band'et, for han var en god kapelmester.

Der måtte nødvendigvis udtænkes et nyt orkesternavn. En dag sad vi og kastede alle mulige idéer på bordet, da Hans Kjærby lige pludselig fandt på 'Swingstyrke 7'. Gnisten fængede, og vi andre åd det på stedet: "Nej, nej", protesterede Hans, "jeg mente det ikke, det var kun for sjov – jeg trækker forslaget tilbage!" Men sådan blev det.

Samtidig med at Hallin overtog ledelsen og det ny orkesternavn blev markedsført, 'stjal' man trompetisten Niels K. Olsen fra Kansas City Stompers, medens Henrik Simonsen overtog trommerne – begge var dog kun med i kortere tid. Yderligere indledtes et samarbejde med Papa Bue's ex-kornettist William 'Wild Bill' Davison, et velprøvet medlem af guitaristen Eddie Condons berømte alumni-skare, der frem til 1958 havde til huse i Condons/Pete Pescis klub på West 3rd Street, Greenwich Village, New York. Endog Sidney Bechet måtte til tider stramme sig an for at spille lige op med 'Wild Bill' (jvf. Blue Note/Commodore optagelserne fra 1949/50) og Condon karakteriserede i 50'erne Wild Bills kraftfulde og utæmmede stil ved at annoncere ham som 'Wild Bull'.

Davison, der på dette tidspunkt havde base i København, ønskede at aftrappe de længerevarende rejsestrabadser. Hans spil var stadig vitalt og swingende, men nu også mere lyrisk. Han blev i 1977 lanceret som solist på en række jobs med Swingstyrke 7, eksempelvis Tønder Festivalen og Søllerød Jazzklub. Orkestret besøgte også klubber som Noldes Nabo på Hotel Tønderhus og Jazzclub Harlem, Nyborg.

Niels Stuart: Efter Tønder-Festivalen udtrådte Hans Kjærby, der havde fået tilbud om at komme med Fessors Big City Band, og han erstattedes en tid med Torben Hertz. Hans Kjærby var meget beskæmmet over at skulle sige op, men på en måde åbnede dette for andre interessante konstellationer, der så småt begyndte at tegne sig. Band'et blev i en periode husorkester i Vingården med op til fire jobs om ugen. Bent Axen tilrettelagde programmet, og for at undgå unødigt besvær, hyrede han simpelthen Swingstyrke 7 til overflod, hvad vi ikke var utilfredse med. Ed Thigpen blev efterhånden den mest benyttede janitshar – men Preben Petersen var også en del inde i billedet.

I Vognporten havde man nogle aftener fornøjelsen af at spille sammen med en anden amerikaner, tenorsaxofonisten Paul Quinichette, hvis spil netop udsprang af Count Basie/Lester Young-traditionen.

Da orkestret med 'Wild Bill' Davison blev hyret til et flerdages-engagement i Silkeborg, assisterede Ole Nezer ved klaveret.

Niels Stuart: Omkring dette tidspunkt var vi tillige blevet en fast bestanddel af natprogrammet fredag-lørdag i Jazzhus Montmartre. 'Jazz-Kaj' Sørensen elskede, at vi også kunne spille et nummer som When the Saints, når han nu lige havde lyst til at høre det!

Jørgen Hallin: . . . og 'Jazz-Kaj' var glad for, at Swingstyrke 7 var i stand til at holde på publikum, når hovednavnene havde overstået deres fremtræden. Men det var noget af et pres at spille umiddelbart efter, at de store amerikanske musikere var trådt ned fra scenen – man rystede lidt på hånden! I Montmartre var Kenny Drew meget ofte med på klaver.

På et tidspunkt, vel i 1977, købte 'Jazz-Kaj' også et værtshus i den indre by. Det blev døbt Atomdemokraten. Kaj ønskede, at Swingstyrke 7 skulle spille dér til åbningen, og det var første gang, Bjarne Rostvold var med på trommer.

Hyren modsvarede sjældent vore medvirkende amerikanske venners talent og berømmelse. Og da orkestret altid delte hyren lige over, var jeg ind imellem, når vi spillede på de mere ydmyge steder, tvunget til at søge andre løsninger. Hvad angår trommerne, blev det så Bjarne. Han lagde ud i første sæt i bedste big band stil (som han var vant til fra andre sammenhænge), hvad der jo ikke lige var tanken. Men efter en lille samtale i pausen faldt tingene helt på plads. Derefter kunne Bjarne og jeg kommunikere ved hjælp af øjekast, og han blev en formidabel trommeslager for os. Dog havde han nødvendigvis også andre, mere givtige, jobs, så det var fortsat påkrævet med forskellige afløsere.

Omkring slutningen af 1977 trådte trompetisten Poul Christian Nielsen til og Hans Fjeldsted kom ind i billedet som pianist. Med denne besætning besøgte man f.eks. Magasinet, Odense.

Der indløb tilbud om medvirken i radio og TV, såvel fra danske som svenske producere. Den 24. januar 1978 forestod Henrik Wolsgaard Iversen/DR en session (til TV-serien Rytmebixen), hvorfra der er udsendt 4 titler (se LBR CD 07002). Hans Fjeldsteds intense og idérige pianospil vækker særlig opmærksomhed, og Preben W. Petersen (ex Finn Ziegler i La Fontaine) glider uforknyttet og elegant swing'ende ind som erstatning for Rostvold, der var med klarinettisten Hans 'Putte' Wickman i Stockholm.

En klub, der tog orkestret til sig, var Næstved Jazz Klub. Her var der per definition fast engagement hvert eneste år, begyndende med juledags jazz bal i 1978. Men også steder som 'Jazz ved Furesøen' (hvor sangerinden Lisa Linn var med) og Peruna Jazzclub, Sorø, havde gentagne gange bud efter band'et.

Poul Christian Nielsen var tilknyttet orkestret omkring en seks-otte måneder, hvorefter man forsøgte sig med en ny instrumentering i orkestrets blæsersektion ved at involvere altsaxofonisten Finn Andersen. Han havde dog travlt med sin lægegerning, og sad derfor kun en midlertidig periode i band'et. I begyndelsen af 1979 blev Andersen afløst af Jens Chr. Søndergaard (sopran-/alt-/barytonsax) fra Leonardo Pedersens Jazzkapel, og orkestret fik derved igen en arrangør indenfor egne rækker.

Fjeldsted var stadig ved tangenterne, da man - med Ed Thigpen bag trommerne - drog på en 3-dages tur til Stampen i Stockholm, hvor Sveriges Radio optog al musikken. På Stampen var man forud begejstrede og annoncerede: "Jazzälskare! I kväll gungar det på Stampen! Gå dit! Swingstyrke 7 från Köpenhamn med musikaliska rötter hos bl.a. Basie spelar . . . – 7 mycket kunniga musiker som får det att svänga å det grymmaste!"

Jørgen Hallin: Thad Jones havde sit første job med os i Vognporten. En dag, hvor Bjørn og jeg hørte Radioens Big Band på Axeltorv, hilste vi på Thad Jones, der dirigerede orkestret. Bagefter udbrød Bjørn: "Hvorfor ringer du ikke til Thad Jones og får ham med?" "Hold op, mand," gispede jeg, "er du vel forvaret?" "Jamen, Jørgen for pokker, vi spiller jo alle de der Basie numre – det er da helt oplagt!"

Der sker jo ikke noget ved at spørge, tænkte jeg senere – så en dag tog jeg mod til mig og ringede op. Thad var optaget - jeg kunne høre, at han sad og øvede sig i baggrunden. Fru Jones var en smule afvisende, men spurgte så: "Hvad hedder orkestret?" "Det er Swingstyrke 7." "Swingstyrke 7? Det er jo jer, der lige været i TV? Vent et øjeblik . . ."

Lidt efter lød det i røret: "Hi, it's Thad!". Jeg fortalte en smule om orkestret og besætningen, og spurgte derefter: "Ku' du tænke dig at være med?" "What instrument are you playing yourself? Guitar? Hmmmmmm, sounds good, right. Aha, acoustic guitar? Yeah, fine! All right. Well, it was nice talkin' to you . . ." Thad var ved at afslutte samtalen, så jeg fik lynhurtigt indskudt, at vi f.eks. spillede hans komposition What'cha Talkin'. Der blev stille et øjeblik, hvorefter Thad udbrød: "Are you really playing What'cha Talkin'? When is that job and where? Right, Vognporten. What time do you start? Fine. I'll just be there!"

Og så mødte han frem. Sikke en aften - Thad stak bare hovedet ind mellem de andre blæseres noder og fandt sin egen stemme.

Nede på Skovshoved Havn mødte Hallin en dag Ejvind Breck (pianist og sanger i Hallin trio-sammenhæng på Amerika-bådene), der foreslog, at orkestret skulle indspille en plade. Under de forberedende prøver i Jens Chr. Søndergårds kælder opstod divergerende meninger omkring harmoniopfattelsen, hvorfor Fjeldsted udtrådte. Jørgen Hallin ringede i stedet til Poul Godske, der straks sprang til.

Poul Godske: Jeg havde ikke spillet den form for musik i 15 år, så jeg var noget usikker på, om jeg kunne leve op til 'Rytme-Jørgen's' forventninger, men sagde da ja tak til at medvirke. Jeg tror ikke engang, at jeg overhovedet nåede at være med til en prøve, inden vi kom i studiet. Det allermest spændende var, at Thad Jones var producer. Han sad ude i kontrolrummet og lyttede med på hvert eneste nummer, hvorefter han gav udtryk for sin mening om præstationerne, kritiserede optagelsen, der så i flere tilfælde måtte spilles om – jeg fik lidt ros af ham, hvad der jo i høj grad varmede og gav mig lidt selvtillid.

Den 10-11. juni 1979 indspillede man musik til en LP i Tocano Studiet, Hørve, med besætningen: Niels Stuart, ten. Jens Chr. Søndergaard, alt. Eddie Pless, trb. Poul Godske, pno. Jørgen Hallin, gtr. Bjørn Loudrup, el-bas. Ed Thigpen, dms, og Richard Boone, voc. Følgende titler blev udgivet på mærket Ophelia Records: Senator Whitehead, Doodlin', Step Right Up, Skylark, Swingin' 'Til the Girls Come Home, Just You Just Me, Melba's Blues, Undecided, What'cha Talkin' og Sure Had a Wonderful Time.

Det var ekstraordinært glædeligt, at man netop kunne genhøre en særdeles veloplagt Poul Godske (han var som den tredje prismodtager i rækken allerede i 1959 kåret til 'årets danske jazzmusiker'), der tog fat med fynd og klem.

Jørgen Hallin: "I'd love to write cover notes", sagde Thad. Desuden mixede han lyden helt perfekt, vidste lige, hvad der skulle til, og havde styr på alt med det samme. Thad var med i Frederiksværk, Frederikssund og mange andre steder – og der var aldrig problemer med pengene. Han var bare helt ligetil.

Avisanmeldelser rangerede fra "... velfungerende ensemble med en fremragende rytmegruppe" til "den nationale stolthed får et hak opad ... en overbevisende kendsgerning. Entusiastisk afsmittende indsats."

Pladeudgivelsen blev præsenteret under lidt virak i Slukefter i Tivoli. *Niels Stuart: Det var stort set altid Jørgen, der traf afgørelserne om, hvilke afløsere der skulle med på de forskellige jobs – og det kunne, for de faste medlemmer, ind imellem være lidt spændende at se, hvem disse nu måtte være, da vi sjældent vidste noget derom på forhånd.*

For at gøre udgivelsesaftenen i Slukefter, hvor vi skulle spille med samme besætning som på pladen, lidt mere markant, havde Jørgen inviteret et antal kolleger og venner til at deltage i festlighederne. Da jeg trådte ind i lokalet, fik jeg øje på Finn Ziegler, som var ved at pakke sin violin ud. Javel, tænkte jeg ved mig selv – det er da ligegodt noget af en overraskelse. Hvem mon Finn skal afløse? Da Jørgen senere mødte frem viste det sig, at invitationen havde givet anledning til en misforståelse – Ziegler var ikke inviteret som musiker, men som gæst i selskabet.

Jørgen Hallin: Selvfølgelig afgjorde jeg selv, hvem rytmegruppens medlemmer skulle omfatte – de måtte absolut være instillede på at levere ingredienserne til netop den sound, som var orkestrets kendetegn. Det krævede naturligvis kolleger, jeg let kunne spille sammen med, for at dette image ikke gik tabt.

Niels Stuart: Jeg tror, at det var i forbindelse med pladeindspilningen, at Richard Boone kom med – som gæstevokalist på studieoptagelserne, hvorefter han blev hængende i band'et, og tillige spillede basun. Richard og Eddie kaldte sig 'Horny & Corny', uden at det blev afklaret, hvem der var hvem. I forbindelse med udvidelsen hed orkestret derefter 'Swingstyrke 7+1'.

Poul Godske: Jeg var med i godt et års tid, men erindrer nu ikke, at orkestret havde så mange jobs igen – det var vel ikke mere end, tja, 6-7 gange på et år, at vi var ude at spille. Thad var med i band'et, men spillede ventilbasun. Han var vist blevet overfaldet nede i Wien og havde fået et næveslag på læberne ... eller Beograd, tror jeg det var, i 1978. Det bevirkede, at han ikke havde embouchure til det mindre trompetmundstykke. Det var, rent ud sagt, skide skægt at spille med Swingstyrke 7. Imidlertid blev jeg hentet til Hjørring Revyen (og var i det hele taget meget aktiv indenfor revylivet), hvor jeg tilbragte de næste 20 år som kapelmester. Da Ole Koch Hansen samtidig blev tilbudt klaverstolen, gled jeg ud af band'et.

I sommeren 1979 gik det bl.a. løs med Festival i Sorø (Boone tilføjet og dertil Svend Erik Nørregaard bag trommerne) og i Jazzhus Højhatten, Frederiksværk (hvor orkestret var udvidet med Boone og Jones og Rostvold varetog trommespillet). Både forår og efterår var man eksempelvis i Albertslund Jazzklub, ligesom Søllerød Jazzklub engagerede det 'navnkundige band'.

I øvrigt havde Thad Jones i august 1979 premiere på sit big band 'Eclipse', der gennem sin levetid blandt andre rummede Horace Parlan, Richard Boone, Bjarne Thanning, Sahib Shihab, Ed Thigpen og Jørgen Hallin-Olsen – altså en pæn del af de mere eller mindre faste og daværende/kommende aktører i Swingstyrke 7.

Med LP-besætningen blev Swingstyrke 7 kaldt til den store sommerjazzfest hos Langelands Jazzklub i Rudkøbing, og formanden takkede for indsatsen per brev: "Publikum og klubbens ledelse er helt enige om, at I var en formidabel oplevelse – det var en fin, fin aften."

Et kort samarbejde med Alan Francker Koret (AF søn af Jørgen Hallins gamle kapelmester, pianisten Otto Francker – se noter LBR CD 07002) medførte et par fælles optrædender i DR og Vognporten.

Eddie Pless: Den aften i Vognporten stod nogle af os på et tidspunkt nede i baren, medens Francker Koret endnu sang oppe på scenen. Pludselig kom Ruby Braff ind: "What kind of tabernacle is this?" Vi forklarede situationen efter bedste evne, men Braff forholdt sig noget afventende, havde ikke megen tiltro til nogen af os, stak nærmest lidt til os, og var ved at trække sig tilbage igen. Koret fik afsluttet sættet, og orkestret trådte atter an - vi havde dog ikke spillet mere end det indledende melodikor før Braff havde fået pakket hornet ud og kom drønende op på scenen for at deltage. Da aftenen var forbi, var det næsten ikke til at slippe derfra, fordi Braff oplivet fortalte historier i flere timer.

En anden fast base blev Jazzhus Slukefter i Tivoli, hvor band'et fra ca. 1978 var på plakaten flere gange om måneden, og derved også af og til nød godt af sammenspil med husets amerikanske gæstemusikere.

Eddie Pless: Jeg glemmer aldrig aftenen med Clark Terry, som Anders Stefansen arrangerede i Slukefter. Vi spillede riffs til den store guldmedalje, og det kogte og sydede, svajede og swing'ede. Take The A Train varede over 20 minutter, og kunne sagtens have været længere uden at blive ensformig. Når jeg vendte hornet over mod Terry for at antyde et fælles riff, funkede projektørlyset farvestrålende i hans enorme fingerringe – nærmest som en aura. Denne store trompetist var jordens sødeste og behageligste menneske, helt ligefrem.

Lørdag den 29. september 1979 spillede Swingstyrke 7 på Axelhus i Næstved med Pless/Søndergaard/Stuart/Godske/Hallin/Loudrup/Thigpen: "Den i årets løb tiltrådte Jens Søndergaard har med en pågående og stærkt swingende spillestil bidraget væsentligt til gruppens nuværende musikalske position, og orkestret har markeret sig som landets førende swinggruppe. Senest er orkestret forstærket med pianisten Poul Godske."

Den 24. februar 1980 fejrede man trombonisten Richard Boones 50 års dag inde i Montmartre, Nørregade 41, og Swingstyrke 7 leverede festmusikken.

Allerede i marts 1980 var man tilbage på Axelhus. Det var ikke usædvanligt, at orkestret spillede flere gange indenfor samme sæson i den samme jazzklub – en ellers usædvanlig klubpolitik.

Swingstyrke 7 havde nu skabt sig et ry således, at alle med et vist kendskab til jazz og forståelse for musikarten var opmærksomme på band'ets gøren og laden. Dette førte til, at Jørgen Hallin en dag fik Erik Moseholm i telefonrøret: "Du skal en tur til Frankrig, hvor Swingstyrke 7 skal repræsentere Danmark - og alt bliver betalt af Danmarks Radio!"

Erik Moseholm og Ole Matthiessen/DR havde udvirket orkestrets deltagelse i EBU Jazz Festival'en i Nice, juli 1980. Imidlertid var Poul Godske forhindret som følge af et teaterengagement.

Ole Matthiessen: Hvert europæisk land sendte et orkester til EBU Festival'en. DR havde udvalgt Swingstyrke 7 til at repræsentere Danmark. Sidenhen leverede Radio France båndoptagelser af alle orkestrene til brug for radiousendelser – og DR kunne selv udvælge, hvad det var ønskeligt at transmittere. 'Grande Parade du Jazz' var George Weins europæiske udgave af Newport Festivalen, hvorfor en masse amerikanske orkestre også spillede. Dette førte til natlige jam sessions flere steder i byen, først og fremmest på Hotel Meridienne, hvor alle musikerne boede.

Eddie Pless: Meridienne var helt nybygget i flotte røde mursten, meget stort, eksklusivt, og lå næsten helt ned til vandet. Det var yderst fornemme værelser, og alle musikerne var samlet på det hotel - Ellington folk og alle mulige. Men de øvede sig også alle sammen på værelserne, så det var noget af en kakafoni.

Horace Parlan: Jeg havde været afløser et par aftener, antagelig i Slukefter eller Montmartre, og da Poul Godske, som skulle medvirke i en sommerrevy, meldte afbud til Nice, kom jeg med. Richard Boone var også forhindret i at deltage på grund af et andet engagement.

For mig var det en pragtfuld oplevelse! Ikke alene var det en fornøjelse at spille med Swingstyrke 7, men jeg fik mulighed for at træffe nogle af mine 'helte', for eksempel Hank Jones og Benny Carter. Mercer Ellingtons orkester var der også, med Cootie Williams. Dette var en stor sidegevinst – Hank Jones havde jeg mødt første gang i Slukefter et par år forinden. Desuden var det første gang, jeg spillede ved en af de store festivals i Europa. Vi fløj til Nice, men Bjarne Rostvold kom derned med en anden flyver end os andre.

Niels Stuart: Bjarne blev forsinket, og var godt muggen – vores første koncert måtte i hvert fald flyttes i programmet. Hvad der viste sig ovenud heldigt! Festivalledelsen havde nemlig planlagt, som et gennemgående tema, at guitaristen Larry Coryell skulle spille med nogle af de optrædende grupper, blandt andre os – men det blev så aflyst på grund af ændringen. Eksempelvis spillede Coryell med hos Dizzy Gillespie, og ødelagde koncerten fuldkommen for ham.

Eddie Pless: Vi spillede to koncerter som programsat – den ene blev bare rykket til et senere tidspunkt. Rostvold havde haft et job, der forhindrede ham i at flyve så tidligt som os andre, og måtte derfor benytte en senere afgang. Idet han sætter sig tilrette i flysædet og kaster et blik ud ad kabinevinduet, ser han sit trommesæt blive fjernet fra maskinens lastrum og med en truck blive transporteret over til et andet fly – det var dér, forsinkelsen opstod, og det var forståeligt, at Bjarne blev noget nedtrykt.

Da orkestret skulle gå ombord i den ordinære maskine, tog Jørgen Hallin og min kone og jeg det helt roligt og afslappet med at stille op i køen, medens de andre styrtede frem. Vi var faktisk de sidste tre i rækken. Da vi nåede frem til billetkontrollen, fik vi at vide, at der ikke var flere ledige pladser i den store kabine - hvorfor vi blev opgraderet til first class. Der sad vi så som VIPs og blev budt velkommen med dejlig champagne og gåseleverpostej. Bagefter serveredes helstegt dyrekølle med diverse vine, dessert, kaffe med cognac og uovertruffen service - medens de andre måtte nøjes med peanuts på monkey class.

Swingstyrke 7 var programsat søndag den 13. juli kl. 20.00 på 'Dance Stage' og mandag den 14. juli kl. 19.00 fra 'Arena Stage', hvor Radio France bandede følgende titler: In a Mellotone, After Supper, Senator Whitehead, Stompin' at the Savoy, A Smo-o-o-oth One, St. Thomas (feature for Rostvold) og endelig Montmartre Blues Out (der alle forefindes på CDen LBR CD 07002). Det var ved søndags-koncerten, at Larry Coryell skulle have været gæstesolist.

Eddie Pless: Vi kom på scenen lige efter et band, hvor Vic Dickenson medvirkede. Det i sig selv fik mig til at ryste noget på hånden. Da jeg pakkede basunen ud, kom Dickenson over til mig: "Oh, I see you are playing the same kind of horn as I am, a Bach 12!" En helt uvirkelig situation uden videre at tale med mesteren!

Horace Parlan: Coryell kom heldigvis ikke til at spille med os, hans stilart ville slet ikke have passet ind hos Swingstyrke 7. Men jeg var faktisk glædeligt forundret over den indre sammenhæng i vores musik. Jeg hørte i sin tid Count Basies Octet i en Chicago-klub ('Capitol Lounge', ca. august/september 1951), og vor koncert i Nice mindede mig meget om den aften - fuldkommen samme slags stemning.

Jeg faldt nemt ind i spillestilen, repertoire var ikke ukendt for mig - desuden havde jeg arbejdet en del med Bjarne Rostvold i andre bands. Jeg måtte lige vænne mig til el-bassen - men det gik hurtigt, og der opstod virkelig en god og for mig overraskende fornemmelse. Jeg var allerede vant til at spille med Jørgen Hallin, som var med i Thad Jones' big band Eclipse. Jeg medvirkede ikke hos Swingstyrke 7 efter at vi var kommet hjem fra Frankrig.

Niels Stuart: Der foregik en del jam i nætternes løb, vi mødte Jimmy Raney og Larry Coryell - Coryell spillede fint ved denne lejlighed. Og Jens Søndergaard fik en større åbenbaring, da han hørte Art Pepper og Lee Konitz sammen.

Da vi jam'ede med Raney, spillede Bjørn til vores store overraskelse på en rigtig kontrabas. "Hvorfor køber du ikke en bas, det lyder fantastisk meget bedre?" spurgte vi straks. Men så fulgte en lang indviklet redegørelse om, at der kun var én eneste kontrabas i hele verden, Bjørn overhovedet ville eje - og den var det ham ikke muligt at erhverve.

Eddie Pless: Festivalen havde indrettet et særligt sted, hvor musikerne spiste, og dér mødte man de store stjerner. Den sidste aften købte vi hver især en flaske champagne for at fejre den vellykkede indsats. Jeg husker Moseholm og Jørgen Hallin med en flaske i hånden, hvor proppen netop er sprunget af og champagnestrålen stiger til vejrs. Vi skålede begejstret, og rundt om os stod Harry Carney, Roy Eldridge, Mercer Ellington - those were the days!

Niels Stuart: På hjemturen skete der pudsigt nok det, at Eddies kone og jeg blev opgraderet til first class. Der var også ubegrænsede mængder af champagne, og et lækkert måltid anrettet på porcelænsservice! På et tidspunkt måtte jeg træde af på naturens vegne, og på vej ned gennem flyets midtergang kom jeg forbi Bjarne Rostvold, der sad ydmygt bøjet over en flad æske papmad. Idet jeg passerede, hviskede jeg: Fattigrøv! - og så var Bjarne nedtrykt igen!

Efterhånden som motivation og ambitioner øgedes, nåede også arrangementerne et stade med mere krævende teknik. Eddie Pless: Jeg kunne ikke læse noder, men lærte alting udenad - som regel via bandede eksempler eller plader - selv om Jens Søndergaard forsøgte at hjælpe lidt med notering osv. Efterhånden blev arrangementerne mere komplicerede. Jeg havde rigeligt at bestille med mange andre bands, og en aften, hvor stemningen i forvejen var lidt nede, valgte jeg at sige fra - i stedet indtrådte Bjarne Thanning.

Det var da en spændende tid sammen med Richard Boone, og vi morede os med mange skøre påfund. Thad Jones spillede kun ventilbasun og ikke kornet med os, og når Thad var med, var Richard Boone til gengæld ikke med. Jeg husker nogle jobs i Kælderbaren hos DTU, hvor Thad satte gang i sagerne.

Niels Stuart: Thad Jones' medvirken i disse år var vel nok mest på jam-session-basis, når han havde tid ved siden af sit andet virke. Jeg måtte selv melde afbud nogle gange på grund af teaterturnéer, og da var det enten Ernie Wilkins eller Sahib Shihab, der afløste mig.

Således mødte man, som 'Swingstyrke 7+1+1', en aften op på Hotel Postgården i Sorø (Peruna Jazzclub) med ikke mindre end fire amerikanske medlemmer: Thad Jones, Richard Boone, Sahib Shihab og Ed Thigpen foruden Bjarne Thanning, Jens Chr. Søndergaard, Ole Kock Hansen, Jørgen Hallin og Bjørn Loudrup. Endog Bent Jædig blev hyret en aften eller to.

Tillige producer Sten Bramsen fra DR havde fået øje på Swingstyrke 7, og gruppen medvirkede den 29. januar 1982 i TV-programmet 'Spil op': Boone, Thanning, Stuart, Søndergaard, nu Ole Koch Hansen på piano, Hallin, Loudrup, og igen en velspillende Preben W. Petersen på trommer, da Rostvold var forhindret.

Pianist/arrangør/orkesterleder Niels Jørgen Steen bidrog med kompositioner og til lejligheden specielle arrangementer, og under udsendelsen fremførtes fire numre: Blue 16, Pink Tenor, Wait Around og Sure Had a Wonderful Time (der alle er med på CD'en LBR CD 07002) – den sidste med et uimodståeligt vokallindslag af Richard Boone. Trods direkte udsendelse formidles musikken med udpræget pondus og swing.

Niels Stuart: Der skulle have været fulgt op med omfattende reklame straks efter turen til Nice – det blev der imidlertid ikke, hvad der selvsagt var en fejl. Trods successen, så faldt opmærksomheden omkring band'et jævnt hen, og dermed tilsvarende antallet af jobs.

Vi burde alle have ydet en PR-indsats, men det var ikke så nemt gjort, som det var sagt – Jørgen udvirkede tingene på sin måde, som vi andre egentlig ikke vidste ret meget om. Men i alle de efterfølgende år har der da af og til været engagementer over hele landet samt nogle småture til Sverige.

Bjarne Thanning var fast med en 2-3 år eller så, og derefter mener jeg, at Eddie Pless kom tilbage igen.

Eddie Pless: Jørgen Hallin kontaktede mig igen – vel, meget belejligt for os begge huskede jeg endnu alle stemmerne udenad - og jeg bidrog som afløser gennem en periode fra 80'erne og ind i 90'erne.

Niels Stuart: En del er gået i glemmebogen for de fleste af os. Men efter min erindring kom Eddie tilbage igen som fast basun. Især fordi Richard Boone ikke altid kunne være med på grund af andre forpligtelser. Det har måske for Eddie virket som afløsning, men dette skyldtes i så fald, at der ikke længere var så mange jobs til os. Og det var i virkeligheden i den senere lange periode, at Eddie og Richard Boone havde det meste af deres halløj sammen.

Jørgen Hallin arbejdede selv med andre bands, hvorfor det efterhånden blev en uoverkommelig opgave for ham at være ene om at holde sammen på og beskæftige Swingstyrke 7.

Den 11. januar 1989 spillede man for Dragør Borger Jazz, nu med Steen Holkenov som pianist og ellers uændret besætning. Mogens Petersen overtog klaveret og var med i en årrække. I en foremtale fra en optræden i Humlebæk Jazzklub fredag den 5. juni 1992 fremgår det, at ". . . orkestret samles ikke så tit, men når det sker, er det med fuldt drøn. Hver for sig er musikerne engageret i andre orkestre. De hører til de bedste inden for dansk jazz." Swingstyrke 7 optrådte det år også i Tornved Jazzklub.

I de seneste ti år har Swingstyrke 7 kun spillet sporadisk - blandt andet i Utterslev Café samt jazzklubberne i Kalundborg og Søllerød. Den faste besætning har af og til været suppleret med afløsere: Stuart, Søndergaard (Christina von Bülow), Anders Jacobsen, Mogens Petersen (Ole Koch Hansen), Hallin-Olsen, Morten Ankerfeldt (Jens Melgård/Marc Davis/Peter Hansen/Lennart Ginman) og Mikkel Find (Ole Givskov/Kresten Osgood).

I 2006 opnåede Little Beat Records/Archives et særdeles imødekomende samarbejde med Bilhuset Taastrup A/S. Indehaver Mogens Hjere afholder release parties i forbindelse med LBRs CD-udgivelser af dansk jazz fra den gyldne swingtid. Konceptet er udvidet med en koncert, hvorved der trækkes en linie fra musikken dengang og frem til i dag. I 2007 valgte man at henlede opmærksomheden på Swingstyrke 7.

82-årige Jørgen Hallin samlede orkestret i stærkeste opstilling, og i en swing'ende fremtræden - under fornemme akustiske og forplejningsmæssige forhold hos Bilhuset - kunne publikum på ny opleve band'ets fordums storhed. Koncerten blev optaget, og musikken, som nu foreligger på denne CD, taler ganske enkelt for sig selv.

Musikerne

Billede 0078

Niels Stuart, fløjte/tenorsax. Født 1946 på Frederiksberg.

Engelske aner. Udlært optiker, på blæseinstrumenterne stort set autodidakt. Som ung kortvarigt betaget af Charlie Mingus/Albert Ayler, hvilket førte til avantgarde-prægede udfoldelser i skolen sammen med Mads Vinding og Pierre Dørge. Nogle år i Leonardo Pedersens Jazzkapel, hvorpå en del semiprofessionelle bands nød godt af Niels' kunnen. Siden med Ed Thigpen, Poul Godske, Jens Chr. Søndergaard, Kenny Drew, Bjarne Rostvold, John Darville, Finn Otto Hansen og en række andre grupper såvel traditionelt betonedede som mere avancerede, f.eks. technogruppen ETA. Med Swingstyrke 7 siden 1975. Assistance lejlighedsvis ved USA-gæstebesøg, blandt andet turné med Roy Eldridge.

Tidligt også udbredt virke i kommercielle sammenhænge for at etablere musikalsk levevej og uddybe alsidighed/teknik. Yderst beskeden mand/sideman, højt estimeret blandt kolleger/anmeldere. Meget personlig stil og altid melodisk swingende soli. En musikernes musiker.

Billede 9850

Jens Chr. Søndergaard, altsax/arrangør. Født 1945 i København.

Borgerligt erhverv tandlæge. Først NO-inspireret violinist/pianist/klarinetist med traditionelt repertoire - ledede snart egne bands, der med korte intervaller avancerede stilistisk. Udtrådte 1978 af Leonardo Pedersens Jazzkapel efter 11 års medlemskab. Ledede gruppen Jazz Ad Hoc og kom i 1979 til Swingstyrke 7. Siden også hos Etta Cameron med mange jobs i DK/Europa. Inspireret af Art Pepper i Nice 1980, senere gennem et 10-år ofte sammen med Lee Konitz. Adskillige egne betydelige bands, samarbejde med Benny Golson, lærer ved kurser/clinics, ofte organisatorisk engageret men tillige talsmand for lempelse af visse spillestedshæmmende organisationskrav. Foruden egen markant vellydende kvartet/andre små grupper og big band-virke tillige medlem af Ib Glindemanns Orkester.

Billede 9962 landscape

Anders Jacobsen, trombone/arrangør. Født 1963 i København.

Borgerligt erhverv skolelærer. Spillede basun fra 11-års alderen. Siden starten af 90'erne med Jens Chr. Søndergaard i Danish Lasse Gullin Society. I første halvdel af 90'erne med Fritz & Christina von Bülow, og fra 1994 i en årrække hos Ib Glindemann. Diverse smågruppe musiceren samt i Orbit Big Band fra 2000. Siden 2002 medlem af Swingstyrke 7.

Billede 9894

Ole Kock Hansen, piano/arrangør. Født 1945 i Osager.

Fra drengeårene nært venskab med Niels Henning Ørsted Pedersen med hvem Ole Kock Hansen har virket i utallige og langvarige konstellationer i såvel de fineste koncertsale som på de ydmygeste steder. Et så omfattende/betydningsfuldt virke, at det anstændigvis ikke burde opregnes i korthed – Ole Kock Hansen og NHØP har uovertruffent præget det hjemlige musikliv og yderligere vist vejen med dertil hørende teknisk færdighed. Studerede hos Finn Savary 1959-62 og derefter ved Konservatoriet. I 1967 til Radiojazzgruppen, fra 1968-96 pianist/leder/arrangør/dirigent i/af/for DRBB plus egne trioer, free-lancing, samarbejde med Ben Webster og Jesper Thilo, og med Finn Zieglers kvartet i Montreux 1969.

Med Swingstyrke 7 on-and-off siden 1981.

I 1990 med den første Jazzpar Tour i DK/Paris, i 1993 arrangør for Tommy Flanagans Jazzpar Windtet. Alt i alt et mageløst musikervirke, en enestående og altfavnende pianist/fortolker/komponist/producer/arrangør/fornyelse/leder – endog indbefattende korsang, salmer samt højskole- og børnesange med en overjordisk duft af bøgeskov og kornmarker plus et stænk dansk melankoli. Stor pladeproduktion, lærer/instruktør for adskillige af landets big bands og i dag medlem af Ib Glindemanns Orkester. I 2007 modtager af Django d'Or prisen i kategorien „Bandleader of Excellence – deserving international recognition“.

Ole Koch Hansen skrev arrangementet af 'Corner Pocket', en komposition af Count Basie-guitaristen Freddie Green, til netop denne CD-optagelse.

Billede 9903

Jørgen Hallin-Olsen, guitar. Født 1925 i Kalundborg.

Uddannet møbelsnedker, selvært guitarist. Amatør under krigen. Med diverse smågrupper i Sverige fra 1946, dannede 1951 egen kvartet. Jævnlig engagementer på de svenske/norske amerikabåde 1954-61 – dermed rig anledning til jazzoplevelser på Restaurant „Birdland“ i New York. Igen bosat DK 1955, men

turnerede endnu i Sverige. I anden halvdel af 50'erne med bl.a. Otto Francker og Ib Renard. Påny trio m.m., indtil engagementerne aftog omkring 1964. To år i Alaska som møbelsnedker, hvilket også blev den faste levevej herhjemme, hvor guitaren forblev næsten urørt i 10 år. Indtrådte 1975 i Ole Stolles orkester, overtog 1976 ledelsen, hvor band'et blev navngivet Swingstyrke 7. Undervejs Thad Jones' Eclipse og diverse smågruppesammenhænge, i dag medlem af Ib Glindemanns Orkester.

Billede 9510

Hugo Rasmussen, bas. Født 1941 i Bagsværd.

Begyndte på først en hjemmebygget, siden en Levin-banjo, spillede traditionel jazz 1957-58 (bl.a. Cap Horn, Christian d. IX). Købte sin bas+Bob Haggarts basskole i 1959 og kom samme år med bl.a. Nissen-Fjeldsted og Jazz Inc. Professionel 1963 og har siden spillet med alt og alle, eks. Jesper Thilo, Bent Jædig, Steen Holkenov, Arvid Meyer, Niels Jørgen Steen, en masse besøgende amerikanske musikere og tillige indenfor en række andre musikgenrer. Således en af landets mest alsidige og oftest benyttede bassister, eks. på teater og film, i særlig afrikansk inspireret musik, visemusik, i La Fontaine med Jacob Fischer, med Pierre Dørges Jungle Orkester, folkemusik med Paul Banks, i DR/TV, egne All Starz o.m.a. – en tilsyneladende uoverkommelig mængde engagementer/pladesessions. Udpræget humorist og altid åben for ny stilretninger/eksperimenter. Fik 1999 Palæ Bars Jazzpris, men allervigtigst: Blev for mange år siden en aften i Jazzhus Montmartre i al offentlighed kysset på panden af Harry „Sweets“ Edison som tak for en særlig udtryksfuld indsats.

Billede 9858 landscape

Aage Tanggaard, trommer. Født 1957 i Hasseris.

Undervisning hos bl.a. Ed Thigpen. Siden 1975 med en række danske bands samt akk. for udenlandske solister, eks. Chet Baker, Dexter Gordon, Clark Terry, Thad Jones, Kenny Drew, Roy Eldridge, Johnny Griffin og Stan Getz. Fra sidst i 70'erne meget aktiv free-lancemusiker og bl.a. medlem af Ernie Wilkins Almost Big Band, Radiojazzgruppen, Thomas Clausens Trio, svenske smågrupper og NDR Big Band plus klassisk symfonisk virke. Turnéer med Duke Jordan i Europa/Japan, og siden sidst i 80'erne medlem af Svend Asmussens Kvartet.

Omfattende arbejde i radio/TV samt med konservatorieundervisning og lydstudie. Pladeindspilninger med Ernie Wilkins, Jesper Thilo, Svend Asmussen, Horace Parlan, Thomas Clausen, Carsten Dahl, Putte Wickman o.m.a. Tildelt stipendium fra Léonie Sonnings Musikfond 1984 samt JASA Prisen 1985.

Aage Tanggaard har sammen med Jørgen Vad mixet lyden til nærværende CD.

Jørgen Hallin-Olsen (sådan stod navnet stavet på Jørgens dørskilt) mødte frisk frem men blev syg under et engagement med Swingstyrke 7 for HepCat-danserne i Medborgerhuset i Ahlefeldtsgade ca. kl. 20.20 den 10.1.2009.

Hans højre arm han slapt ned, men tilsyneladende registrerede JH-O ikke dette selv idet han troede, at han spillede som sædvanligt. Han var også overbevidst om, at der kun var tale om et mindre ildebefindende.

Blev kørt til Rigshospitalet, hvorefter orkestret spillede engagementet færdigt. Ud på natten besøgte Jens Chr.

Søndergaard ham på Rigshospitalet, men kontakt var ikke mulig. Jørgen Hallin-Olsen døde den 11. januar 2009 ca. kl. 13.00 (antagelig hjerneblødning).

Freddie Green

Frederick William „Freddie“ Green, også kaldet „Pep“, er en af jazzens helt store rytmeguitarister. Han blev født i Charleston, South Carolina, den 31. marts 1911, og begyndte at spille guitar som 12-årig. Familien flyttede på et tidspunkt til New York, hvor han afsluttede sin skolegang.

Freddie Green havde en umiskendelig guitarklang – til trods for at han aldrig benyttede forstærker, men udelukkende frembragte akustisk lyd og derfor meget sjældent spillede single string solo. Han benyttede en teknik, hvor han ofte nøjedes med 2- eller 3-strengs akkorder anslået på beat'et sammen med bassen således, at guitar/bas dels dannede en vellydende harmonisk helhed, dels understøttede blæserne med en yderst intens rytme.

Produceren John Hammond, som havde hjulpet Basies orkester fra Kansas City til New York, hørte tilfældigt Freddie Green på Black Cat Café i New York, og bragte ham omgående med til Roseland Ballroom, hvor Basie spillede, for at aflægge prøve. Green blev antaget på stedet og var „on the band bus“, men nøjedes med „all the time to watch from the sidelines“ under et februar/marts-engagement i Pittsburgh. Da band'et vendte tilbage til New York, tog Freddie Green over efter den foregående guitarist.

Green var hos Count Basie fra marts 1937 (første pladeoptagelse 26. marts) og lige indtil Count Basie blev syg efter en one-nighter i Burlington, Vermont, i midten af april 1984 og døde få dage efter, den 26. april. Basie var fuldt ud klar over Greens status og udtalte engang: „Freddie Green has been my right arm for thirty years. And if he leaves the band one day, I'll probably leave with him. We've only got one tough rule in this band. And that's that cat that plays that guitar. See, everybody's got to listen to him, you know. And he ain't going to let you go noooooo where. Keeps you right straight . . . can't move. Keeps it together.“

Ikke noget under, at Jørgen Hallin-Olsen fascineredes af denne mester. Freddie Green selv døde den 1. marts 1987, lige efter at have afsluttet en hotelkoncert i Las Vegas. Basies forudsigelse kom på en vis måde til at holde stik - de blev nemlig begge begravet i Pinelawn Memorial Park, Farmingdale, Long Island.

Dermed fik den geografiske betegnelse The Long Island Sound vel egentlig sin helt rette betydning!

Freddie Green kan, udover indspilninger med Count Basies orkester, høres på et utal af free-lance recording sessions (fra 1951-65 var han stort set med alle vegne, hvis tiden tillod det). Blandt andre med Ruby Braff, Bob Brookmeyer, Ray Brown, Benny Carter, Buck Clayton, Al Cohn, Harry Edison, Herb Ellis, Benny Goodman, Urbie Green, Lionel Hampton, Billie Holiday, Joe Newman, Oscar Peterson, Nat Pierce, Seldon Powell, Paul Quinichette, Jimmy Rushing, Sonny Stitt, Frank Wess, Ernie Wilkins, Teddy Wilson og Lester Young – og han indspillede i 1955 en LP, „Mr. Rhythm“, under eget navn.

Green har komponeret en lang række melodier, heriblandt Back and Forth, Bustin' Suds, Corner Pocket (=Until I Met You), Cross Fire, A Date with Ray, Down for Double, Feed Bag, Freddie's Tune, Free and Easy, Green Is Blue, High Tide, I Don't Know Yet, Little Red, Right On, Swinging Back, Up in the Blues og You're the Best.